

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2014. gada 25. septembrī*

Pieklūve dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — 4. panta 3. punkta trešais ievilkums — Informācijas pieprasījumi, kurus Komisija adresējusi Vācijai EU Pilot procedūras ietvaros — Pieklūves atteikums — Pienākums veikt konkrētu un individuālu pārbaudi — Sevišķas sabiedrības intereses — Daļēja pieklūve — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta T-306/12

Darius Nicolai Spirlea un **Mihaela Spirlea**, ar dzīvesvietu Kapecano Pjanore [*Capezzano Pianore*] (Itālija), ko sākotnēji pārstāvēja *V. Foerster* un *T. Pahl*, vēlāk – *V. Foerster* un *E. George*, advokāti,

prasītāji,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *V. Pasternak Jørgensen* un *C. Thorning*, vēlāk – *C. Thorning* un *K. Jørgensen*, pārstāvji,

Somijas Republika, ko pārstāv *S. Hartikainen*, pārstāvis,

un

Zviedrijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *C. Meyer-Seitz*, *A. Falk*, *C. Stege*, *S. Johannesson*, *U. Persson*, *K. Ahlstrand-Oxhamre* un *H. Karlsson*, vēlāk – *C. Meyer-Seitz*, *A. Falk*, *U. Persson*, *L. Swedenborg*, *C. Hagerman* un *E. Karlsson*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *P. Costa de Oliveira*, pārstāve, kam sākotnēji palīdzēja *A. Krämer* un *R. Van der Hout*, vēlāk – *R. Van der Hout*, advokāti,

atbildētāja,

ko atbalsta

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *T. Müller* un *D. Hadroušek*, pārstāvji,

un

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spānijas Karaliste, ko sākotnēji pārstāvēja *S. Centeno Huerta*, vēlāk — *M. J. García-Valdecasas Dorrego, abogados del Estado*,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2012. gada 21. jūnija lēmumu, ar kuru prasītājiem atteikts piekļūt diviem informācijas pieprasījumiem, kurus Komisija adresēja Vācijas Federatīvajai Republikai 2011. gada 10. maijā un 10. oktobrī procedūras *EU Pilot* 2070/11/SNCO ietvaros.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*], tiesneši M. Kančeva [*M. Kancheva*] (referente) un K. Veters [*C. Wetter*],

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 6. marta tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

Par piekļuvi dokumentiem

- 1 LESD 15. panta 3. punktā ir paredzēts:

“Jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru dokumentiem, neatkarīgi no to veida, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar šo punktu.

Eiropas Parlaments un Padome, pieņemot regulas, saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru nosaka vispārējus principus un ierobežojumus, pamatojoties uz sabiedriskām vai privātām interesēm, kas reglamentē minētās tiesības piekļūt dokumentiem.

Katra iestāde nodrošina sava darba pārredzamību un paredz īpašus noteikumus par piekļuvi tās dokumentiem saskaņā ar otrajā daļā minētajām regulām. [..]”

- 2 Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pantā “Tiesības piekļūt dokumentiem” ir noteikts:

“Ikvienam Savienības pilsonim un jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru dokumentiem neatkarīgi no to veida.”

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) ir definēti principi, nosacījumi un ierobežojumi tiesībām piekļūt šo iestāžu dokumentiem.

- 4 Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 4. apsvērumu:

“Šīs regulas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un noteikt vispārīgus principus un ierobežojumus šādām tiesībām saskaņā ar [LESD 15. panta 3. punktu].”

- 5 Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 11. apsvērumā ir noteikts:

“Principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tomēr atsevišķos gadījumos būtu jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus. Vajadzētu dot iestādēm tiesības neizpaust iekšējo pārrunu un apspriežu saturu, ja tas ir nepieciešams to pienākumu izpildes nodrošināšanai. Izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās.”

- 6 Regulas Nr. 1049/2001 1. pantā ir noteikts:

“Šīs regulas mērķis ir:

- a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt [LESD 15. panta 3. punktā] paredzētajiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas (turpmāk tekstā “iestādes”) dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem;
- b) izstrādāt noteikumus, kas nodrošina šo tiesību iespējami vienkāršāku izmantošanu;
- c) sekmēt labu administratīvo praksi attiecībā uz piekļuvi dokumentiem.”

- 7 Regulas Nr. 1049/2001 2. pantā ir noteikts:

“1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.

[..]”

- 8 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

— pārbaūžu, izmeklēšanas un revīziju mērķi,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.”

- 9 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktā ir paredzēts:

“Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas tiek publiskotas.”

Par EU Pilot procedūru

- 10 *EU Pilot* procedūra ir sadarbības procedūra starp Eiropas Komisiju un dalībvalstīm, kas ļauj pārbaudīt, vai ES tiesības ir ievērotas un pareizi piemērotas šajās dalībvalstīs. Šī procedūra ir paredzēta, lai atrisinātu iespējamus ES tiesību pārkāpumus efektīvā veidā, lai, cik vien iespējams, izvairītos no oficiālās izmeklēšanas procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu.
- 11 Iesākumā *EU Pilot* procedūras operacionālie aspekti tika aprakstīti 2007. gada 5. septembra paziņojumā “Rezultātu Eiropa – [K]opienas tiesību aktu piemērošana” (COM(2007) 502, galīgā redakcija). Konkrētāk, šī paziņojuma 2.2. punktā “Darba metožu uzlabošana” ir paredzēts šādi:

“[...] Tāpat kā līdz šim, prasības un sūdzības saistībā ar Kopienas tiesību aktu pareizu piemērošanu, ko saņem Komisija, tiks reģistrētas un apstiprinātas [...]. Ja vajadzīgs attiecīgās dalībvalsts juridiskās vai faktiskās pozīcijas precizējums, to pāradresēs minētai dalībvalstij. [...] Dalībvalstīm tiks dots īss termiņš, kurā tām būs jāsniedz tieši saviem iedzīvotājiem vai uzņēmumiem visi vajadzīgie paskaidrojumi, informācija un risinājumi un jāinformē Komisija. Ja minētā problēma būs Kopienas tiesību akta pārkāpums, dalībvalstīm noteiktā termiņā šis pārkāpums ir jānovērš vai jāpiedāvā veids, kā to novērst. Ja netiek piedāvāts risinājums, Komisija turpina uzraudzīt šo lietu un saskaņā ar esošo praksi veic turpmāku rīcību, ieskaitot pārkāpumu procedūras uzsākšanu. [...] Lietu rezultāti tiks reģistrēti, lai varētu ziņot par paveikto un turpmākiem pasākumiem, tostarp pārkāpumu procedūras uzsākšanu un reģistrēšanu. Šādā ziņojumā tiktu atspoguļots neatrisināto problēmu apjoms, raksturs un nopietnība un norādīts, vai ir vajadzīgi īpaši papildu problēmu risināšanas mehānismi vai citas, labāk pielāgotas nozaru iniciatīvas. Visiem šiem pasākumiem ir jāsamazina pārkāpumu procedūru skaits un jāuzlabo pārvaldes efektivitāte. Komisija ierosina 2008. gadā sākt izmēģinājuma projektu, iesaistot dažas dalībvalstis, ko pēc pirmā darbības gada vērtējuma varētu pārņemt visas dalībvalstis. [...]”

Tiesvedības priekšvēsture

- 12 Prasītāji *Darius Nicolai Spirlea* un *Mihaela Spirlea* ir vecāki, kuru bērns nomira 2010. gada augustā, iespējams, no autologo cilmes šūnu terapeitiskās ārstēšanas, kas viņam tika piemērota privātā klīnikā Diseldorfā (Vācijā) (turpmāk tekstā – “privātā klīnika”).
- 13 Ar 2011. gada 8. marta vēstuli prasītāji iesniedza Eiropas Komisijas Veselības ģenerāldirektorātam (ĢD) sūdzību, kurā viņi būtībā apgalvoja, ka privātā klīnika varēja īstenot savas terapeitiskās darbības Vācijas iestāžu bezdarbības dēļ, kuras tādējādi esot pārkāpušas Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Regulu (EK) Nr. 1394/2007 par uzlabotas terapijas zālēm un ar ko groza Direktīvu 2001/83/EK un Regulu (EK) Nr. 726/2004 (OV L 324, 121. lpp.).
- 14 Pēc šīs sūdzības Komisija sāka *EU Pilot* procedūru ar numuru 2070/11/SNCO un sazinājās ar Vācijas iestādēm, lai pārbaudītu, kādā mērā notikumos, kurus prasītāji aprakstījuši savā sūdzībā saistībā ar privātās klīnikas darbību, varēja pārkāpt Regulu Nr. 1394/2007.
- 15 Konkrētāk, 2011. gada 10. maijā un 10. oktobrī Komisija nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai divus informācijas pieprasījumus, uz kuriem tā atbildēja attiecīgi 2011. gada 7. jūlijā un 4. novembrī.
- 16 2012. gada 23. februārī un 5. martā prasītāji saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 lūdza piekļuvi informācijai saistībā ar sūdzības izskatīšanu. Konkrētāk, viņi lūdza iepazīties ar apsvērumiem, kurus Vācijas Federatīvā Republika iesniedza 2011. gada 4. novembrī, kā arī iepazīties ar Komisijas informācijas pieprasījumiem.
- 17 2012. gada 26. martā Komisija ar divām atsevišķām vēstulēm noraidīja prasītāju pieteikumus piekļūt attiecīgajiem dokumentiem.

- 18 2012. gada 30. martā prasītāja iesniedza Komisijai atkārtotu pieteikumu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu.
- 19 2012. gada 30. aprīlī Komisija informēja prasītājus, ka, ņemot vērā sūdzībā sniegto informāciju, kā arī Vācijas iestāžu iesniegtos apsvērumus pēc Komisijas informācijas pieprasījumiem, tā nevar konstatēt to, ka Vācijas Federatīvā Republika būtu pārkāpusi Eiropas Savienības tiesības, it īpaši Regulu Nr. 1394/2007. Komisija arī norādīja, ka, neesot papildu pierādījumiem no prasītāju puses, tikšot piedāvāts slēgt izmeklēšanu.
- 20 2012. gada 21. jūnijā Komisija ar vienu vēstuli atteica piekļuvi dokumentiem, kuriem piekļuve lūgta saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu (turpmāk – “apstrīdētais lēmums”). Būtībā tā ir uzskatījusi, ka abu informācijas pieprasījumi, kas adresēti Vācijas Federatīvajai Republikai 2011. gada 10. maijā un 10. oktobrī *EU Pilot 2070/11/SNCO* procedūras ietvaros (turpmāk tekstā – “apskatāmie dokumenti”), varētu ietekmēt izmeklēšanas procedūras pienācīgu norisi, kas sāka saistībā ar Vācijas Federatīvo Republiku. Turklāt tā uzskatīja, ka daļēja piekļuve apskatāmajam dokumentam saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu nebija iespējama šajā lietā. Visbeidzot tā konstatēja, ka nepastāvēja nekādas sevišķas sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pēdējā teikuma nozīmē, kas pamatotu apskatāmo dokumentu publiskošanu.
- 21 2012. gada 27. septembrī Komisija informēja prasītājus par to, ka procedūra *EU Pilot 2070/11/SNCO* ir pilnībā slēgta.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 22 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2012. gada 6. jūlijā, prasītāji iesniedza šo prasību.
- 23 Ar attiecīgi 2012. gada 30., 15. un 19. oktobrī Vispārējās tiesas kancelejā iesniegtajiem dokumentiem Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste lūdza atļauju iestāties lietā, lai atbalstītu prasītāju prasījumus.
- 24 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2012. gada 22. oktobrī un 28. septembrī, Čehijas Republika un Spānijas Karaliste lūdza atļaut tām iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam.
- 25 Ar 2012. gada 10. decembra rīkojumu Vispārējā tiesa (pirmā palāta) atļāva šīs iestāšanās lietā.
- 26 Daļēja Vispārējās tiesas sastāva nomaiņas rezultātā tiesnesis referents tika pārcelts uz astoto palātu, kurai tādējādi tika nodota šī lieta.
- 27 Ar 2014. gada 5. februāra rīkojumu atbilstoši Reglamenta 65. panta b) punktam, 66. panta 1. punktam un 67. panta 3. punkta trešajai daļai Vispārējā tiesa uzdeva atbildētājam iesniegt apskatāmos dokumentus, paredzot, ka šo dokumentu saturu nedrīkst atklāt ne prasītājiem, ne personām, kas iestājušās lietā šajā tiesvedībā. Komisija šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.
- 28 2014. gada 6. februārī Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa uzaicināja prasītājus un Komisiju iesniegt apsvērumus par secinājumiem, kurus šī strīda atrisināšanai ir jāizdara no Tiesas 2013. gada 14. novembra sprieduma apvienotajās lietās C-514/11 P un C-605/11 P *LPN/Komisija*. Lietas dalībnieki izpildīja lūgumu norādītajā termiņā.
- 29 Pēc tiesneša referenta ziņojuma uzklaušīšanas Vispārējā tiesa nolēma sākt mutvārdu procesu.

- 30 Vispārējā tiesa 2014. gada 6. marta tiesas sēdē uzklausiya lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumus un to atbildes uz tās uzdotajiem jautājumiem.
- 31 Prasītāju, ko atbalsta Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 32 Komisijas, kuru atbalsta Čehijas Republika un Spānijas Karaliste, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
- noraidīt prasību kā nepamatotu;
 - piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 33 Prasītāji būtībā norāda četrus pamatus attiecīgi par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pārkāpumu, minētās regulas 4. panta 6. punkta pārkāpumu, pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi un Komisijas 2002. gada 20. marta paziņojuma Eiropas Parlamentam un Eiropas ombudam par attiecībām ar sūdzības iesniedzēju par Kopienas tiesību pārkāpumiem (COM(2002) 141, galīgā redakcija) (OV C 244, 5. lpp.; turpmāk tekstā – “2002. gada 20. marta paziņojums”) pārkāpumu.

Par pirmo pamatu – Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pārkāpumu

- 34 Prasītāju pirmajam pamatam ir divas daļas. Pirmā daļa ir par to, ka ir pieļauta kļūda, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas darbībām. Otrā daļa ir par kļūdu vērtējumā saistībā ar sevišķu sabiedrības interešu pastāvēšanu saistībā ar apskatāmo dokumentu publiskošanu saskaņā ar minētās regulas 4. panta 2. punkta teikuma pēdējo daļu.

Par pirmā pamata pirmo daļu – par kļūdu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma interpretācijā

– Lietas dalībnieku argumenti

- 35 Prasītāji apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu tādējādi, ka tā varēja atteikt publiskot dokumentus saistībā ar *EU Pilot* procedūru, šos dokumentus konkrēti un individuāli neizvērtējot. Būtībā viņi uzskata, ka nav pamatoti uzskatīt, ka visi dokumenti, kas saistīti ar *EU Pilot* procedūrām, principā nevar tikt nosūtīti piekļuves pieteikuma iesniedzējam, neapdraudot šo procedūru mērķus. Viņi uzskata, ka *EU Pilot* procedūras nevar tikt pielīdzinātas procedūrām saistībā ar valsts pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu; tas ir iemesls, kādēļ Komisijai būtu bijis šajā lietā jāizvērtē katrs apskatāmais dokuments un saskaņā ar pastāvīgo judikatūru jāizskaidro konkrētie iemesli, kas liedz piekļuvi tiem.
- 36 Turklāt prasītāji apgalvo, ka, pretēji no apstrīdētā lēmuma izrietošā, vispārēja prezumpcija par piekļuves atteikumu saistībā ar dokumentiem, kuri attiecas uz *EU Pilot* procedūru, nevar tikt pamatoti ne ar judikatūru, kas atzīst šādu prezumpciju saistībā ar dokumentiem, kuri attiecas uz valsts atbalsta pārbaudes procedūrām (Tiesas 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-139/07 Komisija/*Technische*

Glaswerke Ilmenau, Krājums, I-5885. lpp.), ne ar judikatūru, kurā atzīta šāda prezumpcija saistībā ar dokumentiem, kas attiecas uz procedūrām par valsts pienākumu neizpildi (Vispārējās tiesas 2001. gada 11. decembra spriedums lietā T-191/99 *Petrie u.c./Komisija*, *Recueil*, II-3677. lpp., un 2011. gada 9. septembra spriedums lietā T-29/08 *LPN/Komisija*, Krājums, II-6021. lpp.).

- 37 Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste atbalsta šo argumentāciju, tostarp uzsverot, ka iemesli, kas lika Tiesai un Vispārējai tiesai prasītāju iepriekš minētajos spriedumos atzīt vispārējās prezumpcijas atteikt piekļuvi pastāvēšanu, nav piemērojami pēc analogijas šajā lietā, it īpaši ņemot vērā to, ka *EU Pilot* procedūras pēc būtības ir dažādas saistībā gan ar faktisko saturu, apjomu un lietas delikātumu, gan ar leģitīmajām interesēm iepazīties ar attiecīgajiem dokumentiem. Turklāt, ja šāda vispārējā prezumpcija tiktu lielā mērā atzīta, pārskatāmības princips, kurš ir paredzēts Regulā Nr. 1049/2001, katrā ziņā kļūtu bezjēdzīgs. Pakārtoti Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka Komisijai katrā ziņā vajadzēja pārbaudīt, vai minētā prezumpcija attiecīgajā gadījumā patiešām bija piemērojama.
- 38 Komisija, Čehijas Republika un Spānijas Karaliste apstrīd prasītāju argumentus. Konkrētāk, tās norāda, ka *EU Pilot* procedūras mērķis ir ātri un efektīvi izbeigt iespējamus ES tiesību pārkāpumus, konkrētāk, rodot miermīlīgu atrisinājumu. Gadījumā, ja informācijas apmaiņa starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti tiktu publiskota, tiktu apdraudēta vēlme sadarboties savstarpējas uzticēšanās gaisotnē. Turklāt tās norāda, ka *EU Pilot* procedūra ir vienīgi valsts atbalsta pārbaudes un procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi viens no variantiem, līdz ar to judikatūrā atzītā vispārējā prezumpcija saistībā ar dokumentiem, uz kuriem attiecas šīs procedūras, būtu jāattiecinā uz *EU Pilot* procedūras dokumentiem. Visbeidzot Komisija apgalvo, ka tā ir pārbaudījusi, ka nosacījumi saistībā ar vispārējo prezumpciju šajā lietā ir izpildīti un ka katrā ziņā tā pati ir konkrēti un individuāli izanalizējusi apskatāmos dokumentus.

– Vispārējās tiesas vērtējums

- 39 Prasītāji, kurus atbalsta Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste, pārmet Komisijai, ka tā apstrīdētajā lēmumā ir piemērojusi vispārēju prezumpciju, saskaņā ar kuru dokumenti, uz kuriem attiecas *EU Pilot* procedūra, nevar kā kategorija tikt atklāti sabiedrībai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu. Viņi apgalvo, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai bija konkrēti un individuāli jāizvērtē katrs no dokumentiem, kuram tika lūgta piekļuve, un atteikuma gadījumā jāizskaidro iemesli, kādēļ pilnīga vai daļēji piekļuve būtu varējusi aizskart mērķi, kuru šī tiesību norma paredz aizsargāt.
- 40 LESD 15. panta 3. punktā ir paredzēts, ka jebkuram Savienības pilsonim, kā arī jebkurai fiziskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kam ir juridiskā adrese kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru dokumentiem, ievērojot principus un nosacījumus, ko nosaka saskaņā ar šo tiesību normu.
- 41 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā par to liecina tās preambulas 4. apsvērums un tās 1. pants, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem. No šīs regulas, it īpaši tās preambulas 11. apsvēruma un 4. panta, kas paredz izņēmumu sistēmu šajā ziņā, izriet, ka šīs tiesības tomēr ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas ir pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem (šajā ziņā skat. iepriekš minēto Tiesas spriedumu lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 51. punkts; 2010. gada 21. septembra spriedumu apvienotajās lietās *C-514/07 P*, *C-528/07 P* un *C-532/07 P* *Zviedrija u.c./API* un Komisija, Krājums, I-8533. lpp., 69. un 70. punkts, un iepriekš minēto 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 40. punkts).

- 42 Saskaņā ar Komisijas izvirzīto izņēmumu apstrīdētajā lēmumā, proti, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā ietvertu izņēmumu, iestādes atsaka piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm (iepriekš minētais 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*, 42. punkts).
- 43 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai pamatotu atteikumu piekļūt pieprasītajam dokumentam, principā nepietiek ar to, ka šis dokuments attiecas uz kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā minētajām darbībām. Tāpat attiecīgajai iestādei ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam var konkrēti un reāli kaitēt interesēm, kas aizsargātas ar minētajā pantā paredzēto izņēmumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 53. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Zviedrija u.c./API* un *Komisija*, 72. punkts, un iepriekš minētais 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*, 44. punkts).
- 44 Šajā lietā ir jānorāda, pirmkārt, ka prasītāji saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 lūdza piekļuvi gan informācijas pieprasījumiem, ko Komisija adresējusi Vācijas Federatīvajai Republikai procedūras *EU Pilot* 2070/11/SNCO ietvaros, gan apsvērumiem, ko šī dalībvalsts nosūtīja Komisijai 2011. gada 4. novembrī, atbildot uz šiem pieprasījumiem. Lai gan apstrīdētajā lēmumā Komisija ir atteikusi prasītājiem piekļuvi visiem šiem dokumentiem, no prasītāju dokumentiem izriet, ka atteikums piekļūt Vācijas Federatīvas Republikas 2011. gada 4. novembra apsvērumiem neietilpst šī strīda priekšmetā.
- 45 Otrkārt, ir jākonstatē, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā notika *EU Pilot* procedūra, kas sāka saistībā ar Vācijas Federatīvo Republiku (skat. iepriekš 20. un 21. punktu). Šajā ziņā ne prasītāji, ne dalībvalstis, kas iestājušās lietā viņu atbalstam, neapstrīd, ka uz apskatāmajiem dokumentiem attiecas “izmeklēšanas” darbība Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētā izņēmuma nozīmē. Katrā ziņā no 2007. gada 5. septembra paziņojuma izriet (skat. iepriekš 11. punktu), ka *EU Pilot* procedūru mērķis ir pārbaudīt, vai dalībvalstīs ir ievērotas un pareizi piemērotas ES tiesības. Tādēļ Komisija parasti izmanto informācijas pieprasījumus, kas adresēti gan iesaistītajām dalībvalstīm, gan attiecīgajiem pilsoņiem un uzņēmumiem. Konkrētāk, *EU Pilot* 2070/11/SNCO procedūrā Komisija ir pārbaudījusi, vai faktos, kurus ir izklāstījuši prasītāji savā sūdzībā, var tikt konstatēts, kas Vācijas Federatīvā Republika ir pārkāpusi Regulu Nr. 1394/2007. Šim nolūkam Komisijas vispirms ir nosūtījusi šai dalībvalstij informācijas pieprasījumus. Pēc tam tā ir izvērtējusi saņemtās atbildes. Visbeidzot tā ir izklāstījusi savus secinājumus, pat provizoriskos, 2012. gada 30. aprīļa ziņojumā, kas adresēts prasītājiem (skat. iepriekš 19. punktu). Visi šie apstākļi attaisno, ka attiecīgā *EU Pilot* procedūra šajā lietā var tikt uzskatīta par “izmeklēšanu” Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma nozīmē.
- 46 Treškārt, uzreiz ir jānorāda apgalvojums, kuru Komisija izvirzījusi pakārtoti un saskaņā ar kuru tā ir konkrēti un individuāli izvērtējusi katru no pieprasītajiem dokumentiem saskaņā ar iepriekš 43. punktā minēto judikatūru. Kā to norāda prasītāji, apstrīdētā lēmuma formulējums atklāj, ka Komisija ir vienīgi konstatējusi, ka pieprasīto dokumentu sniegšana prasītājiem nebija iespējama, ciktāl iespējamās Vācijas Federatīvas Republikas pienākumu neizpildes risinājumam, lai izvairītos no procedūras saskaņā ar LESD 258. pantu, bija nepieciešama savstarpēja uzticēšanas atmosfēra. Komisija šajos apstākļos nav izskaidrojusi iemeslus, kas liedza sniegt pilnīgu vai daļēju piekļuvi dokumentiem, kurus lūguši prasītāji, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2011 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu. Turklāt ir jākonstatē, ka Komisija pat ūsumā nav identificējusi prasītāju pieprasīto dokumentu saturu. Papildus tam Komisijas skaidrojumi apstrīdētajā lēmumā tika formulēti tik vispārēji, kā to norāda Zviedrijas Karaliste, ka tie varēja attiekties uz jebkuru *EU Pilot* procedūras dokumentu.
- 47 Ņemot vērā šos iepriekš minētos apsvērumus, ir jāizvērtē, vai Komisijai tomēr bija jāveic katra apskatāmā dokumenta satura konkrēts vērtējums vai tā, gluži pretēji, varēja vienīgi pamatoties uz vispārēju prezumpciju par mērķu, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā

ievilkumā, aizskārumu. Šajā lietā līdz ar to runa ir par pārbaudes būtību un intensitāti, kuru Komisijai ir jāveic, piemērojot minēto tiesību normu piekļuves pieteikumiem saistībā ar dokumentiem, uz kuriem attiecas *EU Pilot* procedūra.

- 48 Šajā ziņā ir jānorāda, ka Tiesa kā atkāpi no galvenā pārskatāmības principa, kurš izriet no iepriekš 43. punktā minētās judikatūras, ir noteikusi, ka Savienības iestādes izņēmuma gadījumos var pamatoties uz vispārējām prezumpcijām, kas attiecas uz noteiktām dokumentu kategorijām (Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās *C-39/05 P* un *C-52/05 P* *Zviedrija un Turco/Padome*, Krājums, I-4723. lpp., 50. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 54. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Zviedrija u.c./API* un *Komisija*, 74. punkts; 2012. gada 28. jūnija spriedums lietā *C-404/10 P* *Komisija/Éditions Odile Jacob*, 116. punkts; 2012. gada 28. jūnija spriedums lietā *C-477/10 P* *Komisija/Agrofert Holding*, 57. punkts, un iepriekš minētais 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*, 45. punkts).
- 49 Katra dokumenta individuāla un konkrēta izvērtēšana var nebūt nepieciešama, ja lietas konkrēto apstākļu dēļ ir acīmredzams, ka piekļuve ir jāatsaka vai, tieši pretēji, jāatļauj. Šādā gadījumā attiecīgā iestāde var pamatoties uz vispārēju prezumpciju, kas piemērojama dažādām dokumentu kategorijām, ja līdzīgi vispārēja rakstura apsvērumi var tikt piemēroti piekļuves pieteikumiem saistībā ar tāda paša rakstura vai kategorijas dokumentiem (šajā ziņā skat. ģenerālvokāta *M. Vatelē [M. Wathelet]* secinājumus saistībā ar iepriekš minēto 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 55. punkts).
- 50 Konkrētāk, runājot par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas procedūrām, Tiesa ir atzinusi šādu vispārēju prezumpciju esamību trīs gadījumos, proti, administratīvas lietas materiālu saistībā ar valsts atbalsta kontroles procedūru gadījumā (iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 61. punkts), dokumentu apmaiņas starp Komisijas un lietas dalībniekiem ziņotājiem vai trešajām personām uzņēmumu koncentrācijas darbību kontroles procedūras ietvaros gadījumā (iepriekš minētie spriedumi lietā *Komisija/Éditions Odile Jacob*, 123. punkts, un lietā *Komisija/Agrofert Holding*, 64. punkts), kā arī procesuālo rakstu, kurus iestāde iesniegusi tiesvedības ietvaros, gadījumā (iepriekš minētais spriedums lietā *Zviedrija u.c./API* un *Komisija*, 94. punkts). Pavisam neseno Tiesa paplašināja iespēju izmantot vispārēju prezumpciju saistībā ar dokumentiem procedūras saskaņā ar LESD 258. pantu par pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā (iepriekš minētais 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*, 65. punkts).
- 51 Šajā lietā jautājums ir par to, vai, ja attiecīgā iestāde izvērza Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas procedūrām, tā var pamatoties uz vispārēju prezumpciju, kas piemērojama noteiktām dokumentu kategorijām, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem saistībā ar *EU Pilot* procedūru kā stadiju, kas ir pirms iespējamās oficiālās procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi sākšanas.
- 52 Šajā ziņā norādāms, ka iespēja atsaukties uz vispārējām prezumpcijām, kuras attiecas uz noteiktu kategoriju dokumentiem, tā vietā, lai pirms piekļuves atteikuma izvērtētu katru dokumentu individuāli un konkrēti, nav neitrāla. Šo iespēju izmantojot, ne vien tiek sašaurināts LES 11. pantā, LESD 15. pantā un Regulā Nr. 1049/2001 nostiprinātais pārskatāmības princips, bet arī praksē nenovēršami tiek ierobežota piekļuve konkrētiem dokumentiem. Līdz ar to šādu prezumpciju izmantošanai ir jābūt stingriem un pārliecinošiem iemesliem (iepriekš minētie ģenerālvokāta *M. Vatelē* secinājumi saistībā ar 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 57. punkts).
- 53 Turpinājumā – saskaņā ar judikatūru jebkurš izņēmums no subjektīvām tiesībām vai Savienības tiesību vispārējiem principiem, tostarp LESD 15. panta 3. punktā noteiktajām tiesībām piekļūt dokumentiem, lasot kopsakarā ar Regulu Nr. 1049/2001, ir šauri piemērojams un interpretējams (šajā ziņā skat. Tiesas

1986. gada 15. maija spriedumu lietā 222/84 *Johnston, Recueil*, 1651. lpp., 36. punkts, un iepriekš minētos spriedumus lietās *Zviedrija un Turco/Padome*, 36. punkts, un lietā *Zviedrija u.c./API* un Komisija, 70.–73. punkts).

- 54 Visbeidzot, Tiesa ir noteikusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā, it īpaši tā 2. punktā, paredzētā izņēmumu sistēma ir balstīta uz šajā situācijā esošo pretējo interešu, proti, pirmkārt, interešu par labu attiecīgo dokumentu izpaušanai un, otrkārt, interešu, kuras šī izpaušana apdraudētu, līdzsvarojānu. Lēmums, kas tiek pieņemts uz lūguma piekļūt dokumentiem pamata, ir atkarīgs no jautājuma par to, kādām interesēm šajā gadījumā ir jāprevalē (iepriekš minētais 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*, 42. punkts).
- 55 Šajā lietā gan Komisija, gan personas, kas iestājušās lietā, raksturo *EU Pilot* procedūru kā sadarbības procedūru starp šo iestādi un noteiktām Savienības dalībvalstīm, tostarp Vācijas Federatīvo Republiku, kura ietver neformālu informācijas apmaiņu iespējamu Savienības tiesību pārkāpumu gadījumā. Komisija, kura šajā ziņā balstās uz 2007. gada 5. septembra paziņojumu (skat. iepriekš 11. punktu), uzskata, ka runa ir par procedūru pirms procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi LESD 258. panta nozīmē pirmstiesas stadijas uzsākšanai. Šī procedūra var attiekties uz Savienības tiesību pienācīgu piemērošanu vai valsts tiesību aktu saderīgumu ar Savienības tiesību normām un var balstīties uz pilsoņa sūdzību vai Komisijas pašas iniciatīvu. Tādējādi, ja *EU Pilot* procedūras laikā tiek sniegtas norādes, kas liecina par ES tiesību pārkāpumu, Komisija var attiecīgajai dalībvalstij nosūtīt informācijas pieprasījumu un pat pieprasīt tai izbeigt neatbilstošās darbības vai pat pieprasīt, lai tā īsteno atbilstošus pasākumus Savienības tiesību ievērošanai. *EU Pilot* procedūras mērķis ir spēt efektīvi un ātri atrisināt iespējamus, dalībvalstu pieļautos Savienības tiesību pārkāpumus un, ja tas izrādās iespējams, izvairīties no procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam sākšanas.
- 56 Taču Vispārējā tiesa uzskata, ka prasītāju un personu, kas iestājušās lietā viņu atbalstam, argumenti saistībā ar *EU Pilot* procedūras neformālo raksturu un atšķirībām starp šo procedūru un procedūru saistībā ar pienākumu neizpildi, nav pietiekami, lai konstatētu kļūdu argumentācijas premisā, kas izklāstīta apstrīdētajā lēmumā un saskaņā ar kuru, ņemot vērā *EU Pilot* procedūras mērķi, vispārējā atteikuma prezumpcijai, kas atzīta judikatūrā saistībā ar procedūrām sakarā ar pienākumu neizpildi, ieskaitot pirmstiesas stadiju, būtu jābūt piemērojama *EU Pilot* procedūru ietvaros. *Ratio decidendi*, kurai Tiesa sekojusi savā iepriekš minētajā 2013. gada 14. novembra spriedumā lietā *LPN/Komisija*, kā arī līdzībās, kas pastāv starp *EU Pilot* procedūru un procedūru saistībā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu, runā par labu šādai atzišanai.
- 57 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Tiesas argumentācijas vienojošais faktors saistībā ar visiem spriedumiem par piekļuvi dokumentiem izmeklēšanas procedūrās, kurās tiek pieļauta vispārējā atteikuma prezumpcija, ietver to, ka šī piekļuve izrādās pilnībā nesaderīga ar to pienācīgu norisi un rada risku nelabvēlīgi ietekmēt to rezultātu (šajā ziņā skat. iepriekš minētos ģenerāladvokāta M. Vatelē secinājumus saistībā ar 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 68. punkts). Šis vienojošais faktors šķiet arī piemērojams *EU Pilot* procedūrai, kuras ietvaros šādu vispārēju prezumpciju galvenokārt nosaka nepieciešamība nodrošināt tā pareizu funkcionēšanu un garantēt, ka tās mērķi netiek apdraudēti. Komisija ir pamatojusi uz tādas pašas premisas apstrīdētajā lēmumā, kad tā skaidroja, ka *EU Pilot* procedūras ietvaros ir jāvalda savstarpējas uzticēšanās klimats starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti, kurš ļauj tām sākt sarunu un kompromisa procesu, lai miermīlīgi atrisinātu strīdu, nepastāvot nepieciešamībai sākt procedūru saistībā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, kura var izraisīt iespējamo tiesvedību Tiesā.
- 58 Turklāt, pat ja, kā to norāda prasītāji, *EU Pilot* procedūra nav visos aspektos pilnībā ekvivalenta procedūrai valsts atbalsta vai koncentrācijas pārbaudes jomā, ne tiesvedībai tiesā, jo šīs pēdējās divas minētās arī neesot to starpā (iepriekš minētie ģenerāladvokāta M. Vatelē secinājumi saistībā ar 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 69. punkts); tas nav liedzis Tiesai visos šajos gadījumos atzīt iespēju izmantot vispārējas prezumpcijas, kas piemērojamas noteiktām dokumentu kategorijām. Līdz ar to mērķis nodrošināt procedūras norises integritāti, kas ir vedinājis Tiesu atzīt

vispārēju prezumpciju valsts atbalsta vai koncentrāciju kontroles jomās, kā arī attiecībā uz tiesvedību sakarā pienākumu neizpildi, liek atzīt, ka šāda vispārīga prezumpcija tiek akceptēta saistībā ar *EU Pilot* procedūrām.

- 59 Otrkārt, *EU Pilot* procedūrai un procedūrai saistībā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu, tostarp tās pirmstiesas stadijai, ir līdzības, kas attaisno kopīgas pieejas piemērošanu abos gadījumos. Tomēr šīs līdzības rada atšķirības, kuras norādījuši prasītāji un dalībvalstis, kas iestājušās lietās viņu atbalstam.
- 60 Pirmkārt, ir jānorāda, ka gan *EU Pilot* procedūra, gan procedūra saistībā ar pienākumu neizpildi tās pirmstiesas stadijā ļauj Komisijai vislabāk izpildīt LESD sardzes lomu. Abu procedūru mērķis ir garantēt Savienības tiesību ievērošanu, sniedzot attiecīgajai dalībvalstij iespēju izmantot savus aizstāvības līdzekļus un, ja iespējams, izvairīties no tiesvedības tiesā. Abos gadījumos Komisija, ja tā uzskata, ka dalībvalsts nav izpildījusi savus pienākumus, ir jāizvērtē, vai ir atbilstīgi sākt procedūru pret šo valsti (iepriekš minētais 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 61 Otrkārt, *EU Pilot* procedūra, gluži kā procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā, ir divpusēja starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti, un tā tas ir, kaut arī, kā tas ir šajā lietā, šāda procedūra ir uzsākta pēc iesniegtas sūdzības, jo jebkurā gadījumā eventūālajam sūdzības iesniedzējam turpmākajā procedūras par pienākumu neizpildi norisē nav nekādu tiesību (2002. gada 20. marta paziņojuma 7., 9. un 10. punkts).
- 62 Treškārt, lai gan *EU Pilot* procedūra nav pilnībā ekvivalenta procedūrai saistībā ar pienākumu neizpildi, pirmā otro var izraisīt, jo pēc šīs procedūras Komisija var oficiāli sākt pārkāpuma izmeklēšanu, nosūtot brīdinājuma vēstuli un eventuāli vērsties Tiesā, lai šī pēdējā konstatētu to pienākumu neizpildi, ko Komisija pārmet dalībvalstij. Šajos apstākļos dokumentu publiskošana *EU Pilot* procedūras ietvaros varot kaitēt nākošajai stadijai, proti, procedūrai saistībā ar pienākumu neizpildi. Turklāt, ja Komisijai būtu jāpiešķir piekļuve jutīgai informācijai, ko iesniegušas dalībvalstis, un jāatklāj to aizstāvības argumenti *EU Pilot* procedūras ietvaros, tad dalībvalstis sākotnēji varētu būt atturīgas tos sniegt. Lai gan konfidencialitāte procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā ir atzīta judikatūrā, šī pati konfidencialitāte ir *a fortiori* pamatota *EU Pilot* procedūras ietvaros, kuras unikālais mērķis ir izvairīties no procedūras saistībā ar pārkāpumu, kura ietver ilgāku un sarežģītāku izskatīšanu vai attiecīgajā gadījumā prasību saistībā ar pienākumu neizpildi.
- 63 Līdz ar to ir jāsecina, ka, ja attiecīgā iestāde izvērza Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas procedūrām, tā var pamatoties uz vispārēju prezumpciju, kas piemērojama noteiktām dokumentu kategorijām, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem saistībā ar *EU Pilot* procedūru, kā stadijai, kas ir pirms iespējamās oficiālās procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi sākšanas.
- 64 Secinājums, kas izdarīts iepriekš 63. punktā, nevar tikt atspēkots ar citiem prasītāju un dalībvalstu, kas iestājušās lietā viņu atbalstam, argumentiem.
- 65 Pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka *EU Pilot* procedūra sakarā ar tās neformālo un neoficiālu raksturu un tās juridiskā pamata neesamību līgumos, nevar tikt pielīdzināta oficiālajai pirmstiesas procedūrai, kas paredzēta LESD 258. pantā.
- 66 Šajā ziņā ir jāuzskata, ka, lai gan *EU Pilot* procedūra nav tieši paredzēta līgumā, tas tomēr nenozīmē, ka tai nav juridiska pamata. Pirmkārt, *EU Pilot* procedūra ir jāuztver kā tāda, kas izriet no iespējām, kuras ir saistītas ar Komisijas pilnvarām, pildot pienākumu pārbaudīt, vai dalībvalstis ievēro Savienības tiesības (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 60. punkts). Tādējādi informācijas apmaiņas mehānisms vai procedūra, kas notiek pirms procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi, vienmēr ir pastāvējuši un ir obligāti, lai veiktu pirmās faktu pārbaudes

un atrastu pirmās norādes par iespējamo Savienības tiesību pārkāpumu. Otrkārt, *EU Pilot* procedūras mērķis ir pamatoti formalizēt informācijas pirmās apmaiņas starp Komisiju un dalībvalstīm saistībā ar iespējamajiem Savienības tiesību pārkāpumiem. Šajos apstākļos, lai gan *EU Pilot* procedūra nav pamatota ar LESD 258. pantu, šī procedūra strukturē rīcību, ko Komisija tradicionālo īsteno, kad tā ir saņēmusi sūdzību vai kad tā rīkojas pēc savas ierosmes.

- 67 Otrkārt, gan prasītāji, gan personas, kas iestājušās lietā viņu atbalstam, norāda, ka judikatūra, ko Komisija ir minējusi apstrīdētajā lēmumā, nevar tikt piemērota pēc analogijas šajā lietā. Konkrētāk, runa ir par iepriekš minētajiem spriedumiem lietā *Petrie u.c./Komisija*; Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*; 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*; spriedumu lietā Komisija/*Éditions Odile Jacob* un spriedumu lietā Komisija/*Agrofert Holding*, kā arī Tiesas 2007. gada 18. decembra spriedumu lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija (Krājums, I-11389. lpp.) un Vispārējās tiesas 2012. gada 14. februāra spriedumu lietā T-59/09 Vācija/Komisija.
- 68 Tomēr ir jākonstatē, ka šo jautājumu tiesa atrisināja iepriekš minētajā 2013. gada 14. novembra spriedumā lietā *LPN/Komisija*. Kā tas tika norādīts iepriekš 58. punktā, vienīgais mērķis nodrošināt procedūras norises integritāti, kas ir vedinājis Tiesu atzīt vispārēju prezumpciju valsts atbalsta (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*) un koncentrāciju kontroles jomās (iepriekš minētie spriedumi lietā Komisija/*Éditions Odile Jacob* un Komisija/*Agrofert Holding*), kā arī attiecībā uz tiesvedības stadiju (iepriekš minētais spriedums lietā Zviedrija u.c./Komisija) un procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadiju (iepriekš minētais 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*), ir piemērojams *mutatis mutandis* procedūrām saistībā ar pārkāpumu saskaņā ar LESD 258. pantu. Kā iepriekš izriet no 59.–62. punkta, šis apsvērums ir arī jāattiecinā uz *EU Pilot* procedūrām.
- 69 Treškārt, prasītāji un dalībvalstis, kas iestājušās lietā viņu atbalstam, norāda, ka vispārējā atteikuma prezumpcija, kas principā piemērojama visiem vienas kategorijas dokumentiem, neesot pamatota, jo šie pārkāpuma procedūras dokumenti, tostarp *EU Pilot* procedūras dokumenti, ietver dažāda rakstura dokumentus, kas varētu nebūt jutīgi un principā varētu būt pieejami sabiedrībai, piemēram, zinātniskie ziņojumi vai skaidrojumi par spēkā esošajām tiesību normām.
- 70 Pirmām kārtām ir jāatgādina, kā to Tiesa ir uzskatījusi, ka, ja atteikums ir pamatots ar vispārēju prezumpciju, ieinteresētās personas, ja tās vēlas, var censties pierādīt, ka uz kādu konkrētu dokumentu, kura publiskošana tiek prasīta, minētā prezumpcija neattiecas vai ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato šā dokumenta publiskošanu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktam (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 62. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā Zviedrija u.c./API un Komisija, 103. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Éditions Odile Jacob*, 126. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 68. punkts).
- 71 Otrām kārtām ir svarīgi norādīt, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru Komisijai nav jāpamato savs lēmums ar vispārēju prezumpciju. Tā vienmēr var veikt piekļuves pieteikumā norādīto dokumentu konkrētu pārbaudi un sniegt šādu pamatojumu. Turklāt, ja tā konstatē, ka *EU Pilot* procedūrai, uz kuru attiecas attiecīgais piekļuves pieteikums, ir īpašības, kas ļauj pilnīgu vai daļēju lietas materiālu dokumentu publiskošanu, tai ir jāveic šī publiskošana (šajā ziņā skat. iepriekš minēto 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 67. punkts).
- 72 Ceturtkārt, tiesas sēdē prasītāji un dalībvalstis, kas iestājušās lietā viņu atbalstam, norādīja, ka no iepriekš minētā 2013. gada 14. novembra sprieduma lietā *LPN/Komisija* 47. punkta skatpunkta vispārēja prezumpcija saistībā ar dokumentiem, uz kuriem attiecas *EU Pilot* procedūra, katrā ziņā nevar tikt atzīta, ja runa ir pa piekļuves pieteikumu “visiem dokumentiem”, nevis kā šajā lietā vienīgi diviem dokumentiem.

- 73 Tomēr šāda iepriekš minētā 2013. gada 14. novembra sprieduma lietā *LPN/Komisija* interpretācija nevar tikt akceptēta.
- 74 Ir jānorāda, ka pieprasītais nosacījums saistībā ar minimālo dokumentu daudzumu, uz kuriem būtu jāattiecas piekļuves pieteikumam, lai varētu piemērot vispārēju atteikuma prezumpciju, papildus tam, ka tas radītu grūtības ar konkrētā minimālā skaita noteikšanu, izrādītos nesavietojama ar iemeslu šādas vispārējās prezumpcijas atzīšanai procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi un *EU Pilot* procedūras ietvaros, proti, šo procedūru pienācīgu norisi un risku apdraudēt to rezultātu (skat. iepriekš 57. punktu).
- 75 Tādēļ tas ir kvalitatīvs kritērijs, proti, tas, ka dokumenti attiecas uz vienu un to pašu *EU Pilot* procedūru, kas nosaka vispārējas atteikuma prezumpcijas piemērošanu (iepriekš minētais 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*, 45. punkts), nevis, kā to apgalvo prasītāji, kvantitatīvs kritērijs, proti, lielāks vai mazāks skaits dokumentu, uz kuriem attiecas attiecīgais piekļuves pieteikums.
- 76 Turklāt ir jākonstatē, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Komisija/Éditions Odile Jacob* (127. un 130. punkts) Tiesa ir atzinusi, ka vispārēju prezumpciju Komisija varēja piemērot dokumentu kategorijai, pat ja piekļuves pieteikums attiecās, kā šajā lietā, tikai uz diviem konkrētiem dokumentiem.
- 77 Piektkārt, prasītāji apgalvo, ka Regulā Nr. 1049/2001 tādi formulējumi kā “*EU Pilot* procedūra” vai “pilnīgas uzticēšanās dialogs starp dalībvalsti un Komisiju” nav kā kategorija ietverts minētās regulas 4. pantā paredzētajā izņēmumu sarakstā. Šajā ziņā tomēr ir jākonstatē, ka šādu konstatāciju Tiesa ir izmantojusi, lai pamatotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētā izņēmuma saistībā ar izmeklēšanas darbībām interpretāciju, un tādējādi pamatotu nepieciešamību piemērot vispārēju prezumpciju, kas piemērojama noteiktām pārkāpuma procedūras dokumentu kategorijām, tādām kā *EU Pilot* procedūra.
- 78 Sestkārt, prasītājas apgalvo, ka Komisija būtu varējusi novērst privātās klīnikas īstenoto terapiju, ja tā būtu uzreiz rīkojusies pēc viņu sūdzības saņemšanas. Konkrētāk, prasītāji apgalvo, ka Komisija ir “ļāvusi [privātajai klīnikai] [...] nesodīti turpināt praktizēt prettiesisku ārstēšanu un šajā ziņā izmantot inovatīvas, neatļautas terapijas medikamentu”.
- 79 Tomēr ir jānorāda, ka ar prasības pieteikumu, kas iesniegts šajā lietā, kā izriet no šī prasības pieteikuma prasījumiem, prasītāji lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu. Pirmkārt, ciktāl ar šiem apgalvojumiem prasītāji izvirza Komisijas atbildību saistībā ar apgalvoto tās prettiesisko bezdarbību pēc viņu sūdzības iesniegšanas un, otrkārt, ar šiem apgalvojumiem nevar tikt apstrīdēts apstrīdētā lēmuma tiesiskums, tie ir jānoraida kā neefektīvi.
- 80 Līdz ar to, ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ir jāsecina, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, tādējādi, ka tā varēja noraidīt piekļuves pieteikumu apskatāmajiem dokumentiem, kas saistīti ar *EU Pilot* procedūru, tos neizvērtējot konkrēti un individuāli.
- 81 Konkrēti, Zviedrijas Karaliste būtībā apgalvo, ka Komisijai katrā ziņā būtu bijis jāpamato apstrīdētais lēmums, tieši norādot, ka attiecīgā vispārējā prezumpcija bija patiešām piemērojama apskatāmajiem dokumentiem.
- 82 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru Savienības iestādei, kas pamatojas uz vispārēju prezumpciju, ir katrā konkrētā gadījumā jāpārbauda, vai sabiedrisko interešu apsvērumi, kas parasti ir piemērojami kāda veida dokumentiem, patiešām ir piemērojami dokumentam, kuru ir lūgts publikot (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Turco/Padome*, 50. punkts).

- 83 Turklāt prasību pārbaudīt, vai attiecīgā vispārējā prezumpcija patiešām ir piemērojama, nevar interpretēt tādējādi, ka Komisijai šajā gadījumā ir individuāli jāpārbauda visi pieprasītie dokumenti. Šāda prasība atņemtu vispārējai prezumpcijai tās efektīvo iedarbību, proti, Komisijai atbildēt uz piekļuves pieteikumu vispārējā veidā (šajā ziņā skat. iepriekš minēto 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 68. punkts).
- 84 Šajā lietā tikai jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija vispirms ir norādījusi, ka apskatāmie dokumenti, kuriem prasītāji lūdz piekļuvi, ir divas vēstules, kuras tā adresēja Vācijas iestādēm *EU Pilot* procedūras 2070/11/SNCO ietvaros. Pēc tam Komisija precizēja, ka šī procedūra ietvēra izmeklēšanu ar mērķi noskaidrot, vai, ņemot vērā prasītāju sūdzībā norādītos faktus, Vācijas Federatīvā Republika bija pārkāpusi Savienības tiesības. Turklāt Komisija skaidroja, ka šī izmeklēšana bija stadija pirms eventuālās procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi LESD 258. panta nozīmē uzsākšanas. Visbeidzot tā konstatēja, ka, ciktāl izmeklēšana vēl joprojām notika un tā nebija slēgta, apskatāmo dokumentu publiskošana būtu apdraudējusi un kompromitējusi izmeklēšanas darbību mērķus.
- 85 No tā izriet, ka, pretēji Zviedrijas Karalistes apgalvotajam, Komisija pārbaudīja, ka apskatāmie dokumenti, kuriem prasītāji lūdz piekļuvi, ietilpa vēl joprojām notiekošās izmeklēšanas priekšmetā un ka līdz ar to attiecīgā vispārējā prezumpcija bija patiešām piemērojama šiem dokumentiem.
- 86 Tādējādi pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par pirmā pamata otro daļu par sevišķu sabiedrības interešu pastāvēšanu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 87 Prasītāji, kurus atbalsta Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste, apgalvo, ka Komisija nav konkrēti līdzsvarojusi konfliktējošās intereses šajā lietā, un līdz ar to apstrīd secinājumu, saskaņā ar kuru nekādas sevišķas intereses, kas ir pārākas par *EU Pilot* procedūras interesēm, nevarēja pamatot apskatāmo dokumentu publiskošanu. Būtībā viņi apgalvo, ka veselības aizsardzības interesēm būtu jābūt pārākām pār Komisijas konkrētajām interesēm turpināt savu izmeklēšanu.
- 88 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.
- Vispārējās tiesas vērtējums
- 89 Prasītāji, kurus atbalsta Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste, pārmet Komisijai to, ka tā ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka nekādas sevišķas sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas nozīmē neattaisno apskatāmo dokumentu publiskošanu.
- 90 Vispirms ir jānorāda, ka, pat gadījumos, kā šajā lietā, kuros Komisija pamatojas uz vispārēju prezumpciju, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem, kas lūgta saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, iespēja pierādīt, ka pastāv sevišķas sabiedrības intereses, kas attaisno šo dokumentu publiskošanu saskaņā ar minētās tiesības normas teikuma pēdējo daļu, nav izslēgta (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Éditions Odile Jacob*, 126. punkts).
- 91 Atbilstoši judikatūrai tam, kas izvirza sevišķu sabiedrības interešu pastāvēšanu, ir konkrēti jānorāda apstākļi, kas attaisno attiecīgo dokumentu publiskošanu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 62. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Zviedrija u.c./API* un *Komisija*, 103. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Agrofert Holding*, 68. punkts, un iepriekš minēto 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 94. punkts).

- 92 Turklāt pilnībā vispārīgu apsvērumu izklāsts nav pietiekams, lai pierādītu, ka sevišķas sabiedrības intereses ir primāras pār iemesliem, kas attaisno atteikumu publiskot attiecīgos dokumentus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 93. punkts).
- 93 Turklāt sevišķas sabiedrības intereses, kas var pamatot dokumenta publiskošanu, nav obligāti jānošķir no Regulas Nr. 1049/2001 pamatā esošajiem principiem (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Zviedrija un Turco/Padome*, 74. un 75. punkts, un iepriekš minēto 2013. gada 14. novembra spriedumu lietā *LPN/Komisija*, 92. punkts).
- 94 Šajā lietā ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir uzskatījusi, ka nekādas sevišķas intereses neattaisno dokumenta publiskošana saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējo daļu, jo labākais veids, kā nodrošināt sabiedrības intereses šajā lietā, bija pabeigt *EU Pilot* procedūru ar Vācijas Federatīvo Republiku. Komisija uzskata, ka tas ļautu pārbaudīt, vai Savienības tiesības faktiski tika pārkāptas no to faktu skatpunkta, kurus prasītāji izvirzījuši savā sūdzībā par Vācijas iestādēm.
- 95 Šajā Komisijas veiktajā vērtējumā nav pieļauta nekāda kļūda.
- 96 Pirmkārt, vairāki prasītāju argumenti, kas norādīti šīs daļas ietvaros, ir vērsti, lai pierādītu, ka Komisija neesot izpildījusi savu pienākumu veikt konkrētu un individuālu pārbaudi, kuru būtu bijis tai jāīsteno saistībā ar dokumentiem, kas pieprasīti saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu. Tomēr ir jānorāda, ka šie argumenti jau tika izskatīti pirmā pamata pirmās daļas ietvaros un, konkrētāk, ka tie tika noraidīti kā nepamatoti, līdz ar to tie nevar tikt akceptēti šīs daļas ietvaros.
- 97 Otrkārt, ir svarīgi norādīt, ka prasītāji papildus vispārējiem apgalvojumiem par apgalvotā pārkāpuma smagumu, par nepieciešamību aizsargāt sabiedrības veselību un par to, ka privātās klīnikas veiktās ārstēšanas rezultātā ir miruši vairāki pacienti Vācijā, nesniedz konkrētu pamatojumu, kas šajā lietā attaisnotu apskatāmo dokumentu publiskošanu. Konkrētāk, viņi nepaskaidro, kādā mērā šo dokumentu nodošana pašiem prasītājiem, proti, Vācijas Federatīvās Republikas atbildes uz jautājumiem, kurus Komisija uzdevusi attiecīgās *EU Pilot* procedūras ietvaros, palīdzētu sabiedrības veselības aizsardzības interesēm. Šajā ziņā ir jāuzsver, kā tas izriet no iepriekš 91. un 92. punktā minētās judikatūras, ka, lai gan, piemērojot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu, pierādīšanas pienākums ir iestādei, kas izvirza šo izņēmumu, minētās regulas 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas gadījumā personai, kas izvirza sevišķu sabiedrības interesi šīs tiesību normas teikuma pēdējās daļas nozīmē, ir tas jāpierāda.
- 98 Treškārt, pat pieņemot, ka vispārējie apgalvojumi par sabiedrības intereses pastāvēšanu saistībā ar veselības aizsardzību tiktu akceptēti, pieprasīto dokumentu publiskošana šajā gadījumā nevar tikt uzskatīta par tādu, kas šādas intereses apmierinātu. Ir jākonstatē, ka prasītājiem nav jāpierāda, kādā mērā Vācijas iestādes ir ievērojušas Savienības tiesības, it īpaši Regulu Nr. 1394/2007, saistībā ar faktiem, kas izklāstīti viņu sūdzībā. Tieši pretēji, ir jāapstiprina Komisijas vērtējums, saskaņā ar kuru sabiedrības intereses, lai tā pati noskaidrotu, vai Vācijas Federatīvā Republika ir ievērojusi Savienības tiesības, bija visefektīvākais veids, kā aizsargāt sabiedrības veselību.
- 99 Ceturtkārt, prasītāji apgalvo, ka apskatāmie dokumenti esot tādi, kas dod pamatu prasībai par ārpuslīgumisko atbildību, kas varētu tikt, iespējams, celta Vācijas tiesās. Būtībā prasītāju pieteikums ir vērsts uz to, lai iegūtu dokumentālos pierādījumus savai prasībai par saukšanu pie atbildības, šajā nolūkā izmantojot Komisiju un tās kā LESD sargātājas izmeklēšanas pilnvaras. Taču prasītāju interese iesniegt dokumentālos pierādījumus valsts tiesā nevar tikt uzskatīta par “sabiedrības sevišķu interesi” Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma pēdējās daļas nozīmē, bet gan par privātu interesi (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Agrofert Holding*, 86. punkts). Tādēļ nevar tikt atzīts, ka Komisija ir instruments, lai iegūtu pierādījumus, kas nav saņemami ar citiem līdzekļiem. Šajā

ziņā ir jānorāda, ka, pat ja fakti, kuri izraisa prasītāju prasības Vācijas un Eiropas tiesās, ir bēdīgi un skumji, Komisija ir pamatoti uzsvērusi, ka prasītājiem ir jāizmanto viņu tiesiskās aizsardzības līdzekļi, izmantojot prasības un pierādījumu iegūšanas līdzekļus, kas viņiem ir paredzēti valsts tiesu sistēmā.

- 100 Piektkārt, prasītāji pārmet Komisijai to, ka tā viņiem nav sniegusi piekļuvi apskatāmajam dokumentam, ņemot vērā norādīto sabiedrības interesi, pat pēc *EU Pilot* procedūras 2070/11/SNCO pabeigšanas. Šajā ziņā ir tikai jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka prasību par tiesību akta atcelšanu, kura celta saskaņā ar LESD 263. pantu, ietvaros apstrīdētā tiesību akta tiesiskums ir jānovērtē, ņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus, kas ir pastāvējuši šī akta pieņemšanas brīdī (skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 30. septembra spriedumu lietā T-432/07 Francija/Komisija, Krājumā nav publicēts, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr ir jākonstatē, ka *EU Pilot* 2070/11/SNCO procedūras pabeigšana notika pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Līdz ar to prasītāju arguments ir noraidāms.
- 101 Katrā ziņā nevar tikt izslēgts, kā tas izriet, pirmkārt, no iepriekš minētā 2013. gada 14. novembra sprieduma lietā *LPN/Komisija* 12. punkta un, otrkārt, Komisijas sniegtajām norādēm tiesas sēdē, ka pilnīga vai daļēja piekļuve attiecīgajiem dokumentiem šajā lietā varētu tikt piešķirta prasītājiem, ciktāl izņēmums, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, vairs nebūtu piemērojams pēc tam, kad Komisija ir beigusi sūdzības izskatīšanu, ar nosacījumu, ka neizrādās, kas šos dokumentus neaptver cits izņēmums šīs regulas nozīmē. Šāda iespēja varētu būt vienīgi iedomājama, ja Komisijai tiktu iesniegts jauns piekļuves pieteikums.
- 102 Tādējādi pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida.
- 103 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums atļauj nepiešķirt prasītājiem pieeju visiem apskatāmajiem dokumentiem.
- 104 Tādēļ prasītāju pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu – Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 105 Prasītāji apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi viņu tiesības daļēji piekļūt apskatāmajiem dokumentiem.
- 106 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 107 Saskaņā ar Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, kas piemērojama tiesvedībai Vispārējā tiesā saskaņā ar šo pašu statūtu 53. panta pirmo daļu un Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, katrā prasības pieteikumā ir jābūt norādītam strīda priekšmetam un kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa varētu veikt pārbaudi. Lai nodrošinātu tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedību, ir nepieciešams, lai galvenie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem spriedumu pamato, izriet vismaz īsumā, bet loģiski un saprotami no paša prasības pieteikuma teksta (Vispārējās tiesas 1993. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-85/92 *De Hoe/Komisija*, *Recueil*, II-523. lpp., 20. punkts, un 2005. gada 11. jūlija rīkojums lietā T-294/04 *Internationaler Hilfsfonds/Komisija*, Krājums, II-2719. lpp., 23. punkts).
- 108 Šajā lietā ir jākonstatē, ka papildus pamata par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta pārkāpumu abstraktam izklāstam prasības pieteikumā prasītāji nesniedz nekādu citu argumentāciju tā atbalstam.

109 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

Par trešo pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

Lietas dalībnieku argumenti

- 110 Prasītāji norāda papildus iebildumiem par to, ka nav veikta konkrēta un individuāla izvērtēšana, par ko tika runāts pirmā pamata ietvaros, Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai ir saskaņā ar LESD 296. pantu. Konkrētāk, viņi uzskata, ka, pretēji tam, kas ir prasīts pastāvīgajā judikatūrā, apstrīdētais lēmums neļauj ne saprast, ne pārbaudīt konkrēto pamatojumu atteikumam viņiem sniegt piekļuvi. Turklāt viņi apgalvo, ka atsaucies uz judikatūru apstrīdētajā lēmumā ir sniegts patvaļīgi un fragmentāri.
- 111 Turklāt prasītāji pārmet Komisijai to, ka tā ir apskatījusi pieteikumus piekļūt apskatāmajiem dokumentiem viena un tā paša lēmuma ietvaros, nenošķirot šo dokumentu saturu. Līdz ar to viņi neesot varējuši noteikt atteikuma pamatojumu saistībā ar dažādajiem dokumentiem, kuriem tika lūgta piekļuve.
- 112 Komisija apstrīd prasītāju argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 113 Prasītāji būtībā apgalvo, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai ir saskaņā ar LESD 296. pantu, ciktāl tā nav sniegusi nekādu pamatojumu, kas izskaidrotu, kādā mērā piekļuve apskatāmajiem dokumentiem būtu varējusi aizskart Regulā Nr. 1049/2001 paredzētos izņēmumus.
- 114 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru visiem iestāžu lēmumiem attiecībā uz Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā norādītajiem izņēmumiem ir jābūt pamatoti (iepriekš minētais spriedums lietā *Zviedrija un Turco/Padome*, 48. punkts, un Vispārējās tiesas 2009. gada 11. marta spriedums lietā *T-166/05 Borax Europe/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 44. punkts, un 2013. gada 12. septembra spriedums lietā *T-331/11 Besselink/Padome*, 96. punkts).
- 115 Iestādei, kas atteikusi piekļuvi dokumentam, jāsniedz pamatojums, kas ļauj saprast un pārbaudīt, pirmkārt, vai pieprasītais dokuments tiešām attiecas uz jomu, kuru skar norādītais izņēmums, un, otrkārt, vai pastāv ar šo izņēmumu saistītā aizsardzības vajadzība (Vispārējās tiesas 2005. gada 26. aprīļa spriedums apvienotajās lietās *T-110/03, T-150/03 un T-405/03 Sison/Padome*, Krājums, II-1429. lpp., 61. punkts).
- 116 Pamatojuma norādīšanas prasība ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un intereses saņemt paskaidrojumus, kas var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tās tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu (skat. Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā *C-367/95 P Komisija/Sytraval un Brink's France, Recueil*, I-1719. lpp., 63. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 117 Aplūkojamā lietā ir jākonstatē, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir izklāstījusi šādi:

“3. PAR IZMEKLĒŠANAS DARBĪBU MĒRĶA AIZSARDZĪBU Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešo ievilkumu “iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja tā publiskošana var apdraudēt [...] pārbaužu, izmeklēšanu un revīziju mērķus”. Pieprasītie dokumenti ir

divas vēstules, kuras Komisija adresējusi Vācijas iestādēm, lai noskaidrotu to nostāju saistībā ar [EU Pilot] procedūru 2070/11/SNCO, kā arī Vācijas iestāžu atbilde uz šo pieprasījumu. Savienības pilotprojekts ir stadija pirms eventuālās formālās procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu uzsākšanas. Dokumenti, uz kuriem attiecas jūsu pieprasījumi, Komisijas skaidrojumi un uzdotie jautājumi, kā arī federālās valdības atbildes ļauj saprast galveno [EU Pilot] procedūras 2070/11/SNCO problemātiku. Šajos apstākļos pieprasīto dokumentu priekšlaicīga publiskošana ietekmētu dialogu starp Vācijas iestādēm un Komisiju, dialogu, kurš vēl joprojām notiek. Lai Komisija varētu izpildīt savu uzdevumu un rast risinājumu iespējamajai pienākumu neizpildei, tai ir nepieciešams uzturēt savstarpējas uzticēšanās klimatu starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti visās procedūras stadijās līdz tās galīgai pabeigšanai. [..]

4. DAĻĒJA PIEKĻUVE Saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 6. punktu [Komisija] ir arī apsvērusi daļēju piekļuvi pieprasītajam dokumentam. Tomēr daļēja piekļuve nav iespējama, jo uz attiecīgajiem dokumentiem šajā [EU Pilot] procedūras stadijā kopumā attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums. Konkrētāk, neviens no šiem dokumentiem, uz kuriem attiecas jūsu pieprasījums, nevar tikt publiskots, tajā pašā laikā nepubliskojot vismaz daļu no šajā [EU Pilot] procedūrā izvirzītajiem jautājumiem un tādējādi nekompromitējot savstarpējās uzticēšanās klimatu ar Vācijas iestādēm.

5. SEVIŠĶĀS SABIEDRĪBAS INTERESES, KAS ATTAISNO PUBLISKOŠANU [..] Tas, lai tiktu izbeigta Savienības tiesību neizpilde tādā procedūrā kā aplūkotā [EU Pilot] procedūra, ir jautājums, kas ietilpst sabiedrības interesēs, ja lietas apstākļi ir īpaši nopietni, kā jūs to apgalvojat. Tieši šī iemesla dēļ Komisija ir sākusi šo pārbaudi. Tomēr pēc Komisijas pieredzes un kā tas ir apstiprināts judikatūrā, ir zināms, ka sabiedrības intereses lietas atrisināšanā un tajā, ka dalībvalsts eventuāli ievēro Savienības tiesības, vislabāk tiek sasniegtas, ja tiek saglabāts savstarpējās uzticēšanās klimats starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti. Tas ir arī tā, ja apgalvotajai neizpildei var būt ļoti smagas sekas, ieskaitot attiecībā uz pilsoņu veselību. Šādos īpaši smagos gadījumos it īpaši svarīgi ir rast ātru un efektīvu problēmas risinājumu, ja pēc Komisijas veiktās pārbaudes izrādās, ka ir izdarīts pārkāpums. [Komisija uzskata], ka labākais veids, kā rast ātru risinājumu, ir uzturēt savstarpējās uzticēšanās klimatu starp Komisiju un attiecīgo dalībvalsti. [..]”

- 118 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija vispirms ir norādījusi izņēmumu, uz kuru tā pamatoja atteikumu piešķirt piekļuvi prasītājiem, proti, izņēmumu saistībā ar sabiedrības interesi izmeklēšanas jomā, kurš izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma, precizējot, ka priekšlaicīga attiecīgo dokumentu publiskošana varētu ietekmēt dialogu starp Vācijas iestādēm un Komisiju *EU Pilot* procedūrā, kas vēl joprojām turpinājās. Pēc tam tā uzskatīja, ka daļēja piekļuve saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu nevarēja tikt piešķirta, jo dokumenti, uz kuriem attiecas prasītāju lūgums, nevarēja tikt publiskoti, neatklājot vismaz daļu no *EU Pilot* 2070/11/SNCO procedūras problemātikas. Visbeidzot tā izskaidroja, ka, pēc tās domām, prasītāji nevarēja izvirzīt nekādas sevišķas sabiedrības intereses, jo risinājums saistībā ar viņu sūdzībā izklāstītajiem faktiem var visefektīvāk tikt rasts, uzturot savstarpējas uzticēšanās atmosfēru starp to un Vācijas Federatīvo Republiku.
- 119 Līdz ar to, pretēji prasītāju apgalvotajam, Komisijas norādītie apstākļi apstrīdētajā lēmumā ļāva prasītājiem lietas apstākļu ietvaros saprast un Vispārējai tiesai pārbaudīt, pirmkārt, vai pieprasītie dokumenti tiešām attiecas uz jomu, kuru skar norādītais izņēmums, un, otrkārt, vai pastāv ar šo izņēmumu saistītā aizsardzības vajadzība.
- 120 Iepriekš izklāstīto konstatāciju nevar atspēkot ar citiem prasītāju sniegtajiem apgalvojumiem.
- 121 Pirmkārt, prasītāji pārmet Komisija to, ka tā vienā un tajā pašā atkārtotajā lēmumā ir kopā apskatīju divus dažādu piekļuves pieteikumus, kas attiecas uz informācijas pieprasījumiem, kurus Komisija nosūtīja Vācijas iestādēm attiecīgi 2011. gada 10. maijā un 10. oktobrī.

- 122 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka prasītāja neizskaidro, kādā mērā šāda kopīga izvērtēšana esot izraisījusi pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi. Katrā ziņā, pirmkārt, ir jāuzskata, kā to apgalvo Komisija, ka nekas neliedz Komisijai atbildēt uz vairāk nekā vienu pieteikumu, kas nāk no viena un tā paša iesniedzēja, vienā atbildē, ciktāl tā atbild uz dažādu pieteikumu priekšmetu un atbilde ir pietiekami skaidra, lai iesniedzējs varētu saprast, uz kuru piekļuves pieteikumu attiecas dažādās atbildes daļas. Šajā lietā Komisija ir nošķīrusi apskatāmos dokumentus apstrīdētajā lēmumā un, kā tas izriet iepriekš no 119. punkta, ir norādījusi pamatojumu, kādēļ tā atteica piekļuvi minētajiem dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001. Otrkārt, kā to norāda Komisija, šāda rīcība ir vēl atbilstošāka, ja, kā šajā lietā, pastāv faktiskā saistība starp vairākiem piekļuves pieteikumiem.
- 123 Otrkārt, prasītāji pārmet Komisijai to, ka tā ir fragmentāri citējusi Eiropas tiesu nolēmumus. Tomēr šis arguments nav atbalstāms. Šajā ziņā ir tikai jākonstatē, ka Komisija ir atsaukusies uz Tiesas un Vispārējās tiesas nolēmumiem, kuri var pamatot tās juridiskos vērtējumus saistībā ar vispārējās prezumpcijas piemērošanu, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem (iepriekš minētie spriedumi lietā *Petrie u.c./Komisija*; lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, un 2013. gada 14. novembra spriedums lietā *LPN/Komisija*). No apstrīdētā lēmuma izriet, ka šie citāti attiecas uz judikatūru attiecīgajā jomā par piekļuvi dokumentiem, kuri saistīti ar izmeklēšanas darbībām, sniedzot pamatojumu, kas, pēc Komisijas domām, pamato tās lēmumu noraidīt prasītāju pieteikumu. Turklāt Komisijas sniegtie citāti ir pietiekami precīzi, lai ļautu prasītājiem identificēt attiecīgos Tiesas un Vispārējās tiesas spriedumus un apstrīdēt to atbilstīgumu, kā viņi to ir izdarījuši šajā prasībā atcelt tiesību aktu prasību Eiropas tiesās ietvaros.
- 124 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Komisija ir izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas tai ir saskaņā ar LESD 296. pantu.
- 125 Trešais pamats tādēļ ir jānoraida.

Par ceturto pamatu – 2002. gada 20. marta paziņojuma pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 126 Prasītāji apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi noteikumus par Savienības pilsoņu sūdzību izskatīšanu, kādi tie izriet no 2002. gada 20. marta paziņojuma. Viņi norāda, ka šie noteikumi ir paredzēti, lai aizsargātu sūdzības iesniedzējus, garantējot, ka sūdzības tiek izskatītas pārskatāmā, objektīvā un Savienības tiesībām atbilstošā procedūrā. Konkrētāk, viņi pārmet Komisijai to, ka tā nav viņus informējusi par korespondenci, ar kuru tā apmainījās ar Vācijas iestādēm, un nav ievērojusi sūdzības izmeklēšanas termiņu, kas ir paredzēts minētajā paziņojumā.
- 127 Komisija būtībā norāda, ka ceturtais pamats nav efektīvs prasītāju prasības atcelt tiesību aktu ietvaros.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 128 Vispirms ir jānorāda, ka 2002. gada 20. marta paziņojumā ir izklāstīti Komisijas iekšējie noteikumi, kas piemērojami, izskatot Savienības pilsoņu sūdzības. Atbilstoši judikatūrai šajā paziņojumā ir ietverti iekšējie administratīvie pasākumi, kuri Komisijai ir jāievēro sakarā ar sūdzību attiecībā pret sūdzības iesniedzēju (Vispārējās tiesas 2009. gada 7. septembra rīkojums lietā T-186/08 *LPN/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 55. punkts).
- 129 Šajā lietā ir jāatgādina, ka šī ir prasība atcelt Komisijas lēmumu atteikt piekļuvi diviem informācijas pieprasījumiem, kas adresēti Vācijas Federatīvajai Republikai saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001. Līdz ar to šajā lietā ir vienīgi jālemj par apstrīdētā lēmuma tiesiskumu no minētās regulas skatpunkta.

- 130 Turklāt 2002. gada 20. marta paziņojums nevar būt juridiskais pamats, kas ļauj izvērtēt lēmuma atteikt piekļuvi apskatāmajiem dokumentiem tiesiskumu. Tajā nav paredzēts neviens noteikums, kas regulē piekļuvi dokumentiem procedūras saistībā ar pienākumu neizpildi ietvaros, pat ne *EU Pilot* procedūras ietvaros, un nepiešķir sūdzības iesniedzējiem nekādas tiesības šajā ziņā. Gluži pretēji, tajā attiecībā uz procedūru saistībā ar pienākumu neizpildi ir vienīgi norādīts, ka piekļuve dokumentiem ir jāsteno saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001. Šajos apstākļos šim paziņojumam nevar būt nekāda ietekme uz pieteikumu piekļūt dokumentiem izvērtēšanu saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001.
- 131 Līdz ar to ceturtais pamats ir jānoraida kā neefektīvs.
- 132 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, prasība ir noraidāma kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 133 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- 134 Ņemot vērā lietas apstākļus, jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **katras lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 25. septembrī.

[Paraksti]